

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt VIII. Qua ratione Appetitus obtenebrant Animam, idq[ue]
similitudinibus, sacrarumq[ue] literarum autoritatibus confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

virgetque arantem bovem, / cupiditate mellis, quam expectat inductus: ad eundem prorsus modum, concupiscentia, medio Appetitu, affligit Animam, ut id quod optat adipiscatur. Quæ res manifestè patet in cupiditate & Appetitu ingenti, quo ardebat Dalila, explorandi, quamam in re sita esset tanta Samsonis fortitudo, ut scriptura dicat, ad eum illum, ab ea assiduum defatigatumque fuisse, ut penitus defecerit. *Defecit Anima eius, & ad mortem usq; lassata est.*

Quò vehementior intensiorque fuerit Appetitus, eò acrius animam torquet. Ita ut tantum cruciatus sustineat Anima, quantum Appetitui indulget: eoque plura patiatur tormenta, quò pluribus subdit fuerit Appetitibus. Impleturque in huiusmodi Anima, in præfati etiam vita, illud Apocalypsis. *Quantum glorificavit se, & in delicijs fuit, tantum date illi tormentum, & lucrum.* Et sicut affligitur ille, qui in suorum inimicorum potestatem devenit; sic cruciatur Anima, quæ suas sibi Appetitiones prævalere sinit, cuius rei expressam videre est figuram, in robusto illo Samson: qui cum antea ad eum esset potens, liberque Israelitici populi iudex, postquam in sibi adversantium manus incidit, suo ab illis priuatus est robore, oculisque orbatus, ac molendino ad cominuendum frumentum alligatus, quo loco ad libitum, ab illis tortus fuit & affligitur. Id ipsum evenit Animæ, quam isti Appetituum inimici occupant, ac superant: in primis enim debilitant illam, & excæcant, ut iam dicturi sumus: & confestim sic affectam, cruciant & affligunt; concupiscentiæ molendino illam adstringentes: lequei portò, quibus illam innectunt, ipsi sunt Appetitus. Quamobrem miseris Deus cuiusmodi hominum, qui tanto cum labore & sumptu, famem ac sitim Appetitus

sui in Creaturis expleat, hunc in modum eos per Isaiam compellat: *Omnes sitientes, (appetitusq; indulgentes) Venite ad aquas; & qui non habetis argentum (voluntatis propriæ) properate, emitte, & comedite: venite, emite vinum & lac. (hoc est pacem & suavitatem spiritus) absque argento voluntatis propriæ, absque vlla commutatione, id est, absque vilo huiusmodi laboris sumptu, qualem ob Appetitus vestros explendos, impenditis. Quare appenditis voluntatis vestræ propriæ argentum, non in panibus (hoc est non in diuino spiritu conquirendo) & laborem Appetituum vestrorum, in eo, quò illos satiare nequit. Audite audientes me & comedite bonum quod optatis, & delectabitur in crassitudine Anima vestra. Ad pinguedinem verò seu crassitudinem hanc peruenire, nil aliud est, quam vniuersarum creaturarum gustus seu delectamenta deferere. Creatura si quidem cruciat, spiritus verò diuinus, refocillat. Quare inuitat nos Dominus per S. Mattheum dicens. *Venite ad me omnes cruciati, afflicti, & onere sollicitudinum appetituumque vestrorum depressi, egredimini ab illis, veniendo ad me, & ego reficiam vos, & inuenietis requiem animabus vestris. quâ vos Appetitus Vestri priuant, cum sint pondus immensum, ut expressit David dicens: *Sicut onus graue grauata sunt super me.***

CAPVT VIII.

Qua ratione Appetitus obtenebrant Animam, idq; similitudinibus, sacrarumq; literarum authoritatibus confirmatur.

Tertium, quò Animæ inferunt effrenes Appetitus, no cumentum est; cæcitas

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

129

citas seu obtenebratio ipsius. Quemadmodum enim exhalationes obnubilant aërem, nec solem splendescere patiuntur; vel sicut speculum halitu infectum, non potest clarè intuetis faciem in se recipere, vel sicut aqua lutulenta, non bene aspicietur vultum exprimit: ad eundem modum Anima Appetitibus suis seruiens, quantum ad intellectum spectat, tenebris est obuoluta nec locum præbet, ut vel à rationis naturalis sole, vel à supernaturali DEI sapientia, penetraretur ac illustraretur. Vnde Regius Propheta Dauid ad hoc propositum loquens ait. *Cōprehenderunt me iniquitates meae, & non potui ut viderem.* Et in eo, in quo Anima secundum intellectum obtenebrescit; secundum voluntatem etiam languet, pigrescitq; & secundum memoriam incrassatur: & inepta fit, & à sibi debita operatione deflectit. Cum.n. istarum potentiarum actiones ab intellectu pendeant: eo impedito, necesse est illas quoq; turbari, ac à debito ordine resiliere. Quamobrem dicit Propheta Dauid, *Anima mea turbata est valde.* Quod perinde est ac si dixisset: eam in suis potentijs à debita operatione declinasse. Quemadmodum enim diximus, nec intellectus in tali statu capax est illustrationis diuinæ sapientiæ percipiendæ, sicut nec tenebris imbutus aër splendoris solis, nec voluntas ad DEVM in seipsa per amorem purunt complectendum idonea est, sicut nec speculum halitu tinctum, inspicientium vultum ora commode referre valet: nec memoria tenebris appetitus obfucata, apta est ad serenè imbibendam DEI imaginem, quemadmodum etiam aqua cœnosa, faciem se intuentis clarè non repræsentat.

Anima appetitui subdita nec à naturali lumine, nec à supernaturali illustrari potest.

Psa 39. 13.

Anima passionibus obnoxia voluntas languet, memoria incrassatur.

Psal. 6. 4.

Appetitus omnino ex se cæcus est & anima que eum

Excæcat præterea & tenebris insepelicit appetitus Animam: nā Appetitus quæ appetitus, cæcus omnino est, non, n. ex se ratione respicit: ratio verò est illa, quæ sem-

per itinere recto ducit ac dirigit Animā in suis operationibus. Hinc prouenit, quod quotiescunque Anima Appetitu suo regitur, cæcitate incurrat: perinde enim est ac si ille, qui rectè videt, ab eo, qui oculis est destitutus duceretur, quod tantum valet, ac si ambo oculis essent orbat. Illud autè quod hinc sequitur id ipsum omnino est, quod Dominus noster apud S. Matth. dixit. *Cæcus si cæco ducatum præstet, ambo in foueam cadunt.* Parum profectò pro sunt oculi papilionis, si appetitu pulchritudinis lucis stimulatus, veluti infascinat in igne insillit. Vnde rectè affirmare possumus de illo, qui appetitu suo allicitur, eum esse instar piscis, lumine piscantiū stupefacti, cui lux illa potius tenebras offundit, ne damna à piscatoribus sibi iminentia animaduertat. Quam rem egregiè explicauit Dauid, de huiusmodi loquens: *super cecidit ignis, & non viderunt solem.* Appetitus quippe est velut ignis, qui calore suo inflammat, splendore verò oculos perstringit. Id ipsum omnino Appetitus in Anima operatur, succendit enim concupiscentiam, & intellectum taliter offuscatur, ut illum naturali sua luce perfrui nequaquam patiatur. Offuscationis porro seu deceptionis causa, est, alterius peregrinæ & distinctæ lucis, inter potentiam visiuam & obiectum interpositio: tunc enim intuitiua facultas allicitur & pascitur luce illâ, quæ intercedit, nec aliâ intueri valet. Cum autè Appetitus tunc temporis adeo Animæ proximus sit, ac in eius conspectu constitutus, impingit miser in hanc primam lucem, illaq; pascitur, sicq; non permittit Animam verâ suâ luce claræ intelligentiæ perfrui, quam etiam minimè aspiciet, antequam appetitus, offuscatio seu falsa lux profugetur. Hinc merito deflenda est quorundam inscitia, qui inordinatis sese onerant vitæ asperitatibus, alijsque multis loquor

sequitur semper magis cæcatur.

Mat. 18. 14

Psal. 57. 9.

Quia sit causa obfucationis anime ab appetitibus & quomodo id fiat, mirabili doctrina.

Insuper quorundam spiritualis ignorantia qui aspera

RUNC

nunc de voluntarijs seu sponte (susceptis) parum discretioni conformibus exercitijs, spem suam in illis reponentes, seq; illis solis, abiq; mortificationis appetituum suorum in alijs rebus studio sufficere ad Dicitur Sapientiae Vnionem peruenturos arbitrares. Verum aliter res sese habet: haudquaquam. n. eo attingent, nisi omnem adhibeant curam, in istis appetitib; refecandis, sicut enim huiusmodi homines, saltē dimidium laboris sui, quem diuis exercitijs impendunt, in studio mortificationis appetituum collocarent; multo amplius mētibus vnus interstitio proficerent, quā multis annis, ceteris omnibus exercitijs. Sicut enim ad hoc, vt terra fructus profert, labore subigenda est, alijs inuitiles noxiaq; herbas productura: sic ad hoc vt Anima in via Dei progrediatur, mortificatio appetituum prorsus necessaria est, sine qua (autim afflicta) nō plus in vitæ perfectione, DEI ac sui cognitione, vnuerfo etiam conatu adhibito proficiet, ac ille, qui in agro, aratro & stiva nō subactō, semina spargit. Vnde nec tenebræ, nec animæ inertia seu ruditas euanescent, antequam Appetituum incendium suffocetur.

Sunt enim Appetitus velut catharta, aut sicut labeculæ quædam in oculis, quæ antequam abstergantur, visionem præpediunt. Quamobrem contemplatus Dauid talium cæcitatem, quamque Animas suas Appetitibus, immortificatis, à veritatis claritate intuenda præpeditas habeant, & quantum indignetur illis Deus, in hunc modum eos alloquitur. Priusquam intelligerent spina vestra hanc annam, sicut viuentes, sic in ira absorbet eos. Hoc est; priusquam spinæ vestra, quæ sunt appetitus vestri obdurescant, ac ex mollibus spinis in densa crescedo dumeta, euadant, sicq; diuinum intuitum præpediant; sicut interdum viuenti-

bus euenire solet, quorum mortalis vitæ filū, in ipsius medio multoties succiditur, sic diuina ira eos absorbebit. Illos enim, in quorum Animabus appetitus viuunt, ac vigent, hocq; modo notitiam diuinam inturbant, absorbebit in ira sua; vel in futura vita asperitate pœnarum purgatoriarum; vel certè in præsentī, afflictionibus ac tribulationibus, quas ad ablatandas eas ab appetitib; proprijs illis immitit, vel deniq; mortificatione ipsorum appetituum intercedente: vt hac ratione obstaculum illud, seu medium falsæ Appetitus lucis, quæ inter Deū nosq; ipsos interponebatur, auferatur, quæ etiā nos decipiebat, ac ab illius cognitione præpediebat, sicque serenato intellectus incuitu, strages quæ Appetitus animæ intulerāt, reparatur.

O si hominibus prorsus exploratum esset, quanto lucis diuinæ thesauro hæc illos cæcitas, quam Appetitus propriij inferunt, priuet: & in quor mala ac detrimenta illos quotidie præcipites agat, donec illos omnino mortificent ac abnegent! Nec enim est cur intellectu perspicaci, seu donis, à DEO susceptis fidant, vt existiment, se (si Appetitui vel concupiscentiæ obnoxij sunt) cæcitatē ac tenebrarum labem euasisse, nec pedetentim in deteriora lapsuros. Quis enim vnquam obscuro dixisset, virum adeo sapientia insignem, diuinisq; donis refertum, ac erat Salomon ad tantam cæcitatē, & voluntatis teporem deuoluendum, vt in vltima sua ætate, altaria idolis erigeret, illisque cultum diuinum exhiberet? Ad quem miserabilem statum incurrendum, satis illi fuit mulierum amor, & in coërcendis Appetitibus, cordisque sui delectamentis incuria, siquidem ipse ore proprio de se asserit in Ecclesiastico: Omnia (inquit) quæ desiderauerunt oculi mei, non negaui eis, nec prohibui cor meum, quin omni

Quæ pernitiosa sit anima cæcitas, ex appetitibus orta.

3. Reg. 5. 2. 4.

Ecc. 1. 10.

volu-

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

120

voluptate frueretur. Tantumque effrenis hæc Appetitum licentia in eo valuit, ut licet in vitæ suæ exordijs satis esset prouidus & cautus; quia tamen non eos omnino repudiavit, pedetentim intellectu eius adeo excæcarunt, ut summum illud, quod DEVS illi instillarat sapientiæ lumen, profus obruerent, DEVMQUE in ipsâ senectute desereret. Quod si huiusmodi nocumenta inferre potuerunt Appetitus homini, qui tantam noticiam adeptus erat, distantia boni & mali; quid non in nostra inertia ac stupiditate Appetitus immortificati efficiantur siquidem ut Dominus de Niniuitis ad Ionam Prophetam dixit: *Qui nesciunt quid sit inter dexteram & sinistram suam.* Quolibet enim & nos momento, malum reputamus bonum, & bonum malum, quæ res etiam nobis profus innata est. Quid igitur sperandum erit, si innatis nobis tenebris, addatur Appetitus? Nihil profecto aliud quam illud, quod deplorans Isaias dixit, cum ijs loquens, qui suis appetitibus obsequuntur. *Palpauimus sicut cæcis parietem, & quasi absq; oculis attrectauimus, impegimus meridie, quasi in tenebris.* Et eò vtique cæcitas nostra deuenit, ut in ipsa meridie impingamus; non aliter ac si in ipsis tenebris versaremur. Hoc siquidem proprium est illi, qui Appetitu excæcatur, quòd in medio etiam veritatis, acieus, quod sibi expediret, cognitionis, constitutus, non plus illam animaduertat, quam si obscuris tenebris inuolueretur.

Iona 4.

Is. 59. 10.

CAPVT IX.

Qualiter Appetitus fedant Animam, quod similitudinibus & sacrarum literarum auctoritatibus comprobatur.

Quartum detrimentum quod Appetitus rebelles Animæ inducunt, est; quòd illam fedant ac commaculant: secundum illud quod Ecclesiasticus prodidit dicens. *Qui tetigerit picem, inquinabitur ab ea.* Tunc verò quispiam picem tangit, cum in aliqua Creatura Appetitibus voluntatis suæ satisfacit. In quibus sacre Scripturæ verbis, animaduertendum est, picem contulisse creaturas Sapientem, Latius quippe discrimen patet inter præstantiam cuius capax est Anima, & illud, quod in omnibus excellit creaturis; quàm sit inter purissimum adamantem seu aurum obrizum, & atram picem. Et quemadmodum adamas vel aurum, si liquæz picis superponeretur, secundum profecto & illinitum remaneret, iuxta maiorem vel minorem picis liquefactionem, sic Anima calore Appetitus, quo alicui creaturæ rei afficitur, resoluta, illius sibi immunditiam attrahit & maculas. Plus etiam Anima à cæteris corporeis differt creaturis, quàm lymphidissimus liquor, à fœcumento cæno. Vnde sicut conspurrearetur huiusmodi liquor luti admixtione; eadem profusuratione, sordescit Anima, quæ amore adheret creaturæ, sit enim illi similis. Et sicut atra fuligo, speciosæ faciei impacta, rotam deformat; ad eundem modum deformat, & commaculant deordinati Appetitus Animam illis subiectam: quæ si in se spectetur, est pulcherrima, absolutissimaque DEI imago. Quam ob causam deplorans Hieremias turpitudinis stragem, quam deordinati amores Animæ inferunt, primo loco illius pulchritudinem recenset, immediate vero eius deformitatem; dicens. *Candidiores Nazarei eius (scilicet Anima) niue, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, Saphiro pulchriores. Denigrata est super carbones facies eorum, & non sunt cogniti in plateis.* Per capillos hoc loco,

Ecc. 12. 1

Quantum Nobilitas anima, excelsior omnino corporeis creaturis.

Tren. 4. 7